

PARTNERS

GEBROKEN VLEUGEL

PARTNERS

GEBROKEN VLEUGEL

MARIA ELFERINK

Schrijver: Maria Elferink
Coverontwerp: Rob Bruinsma
ISBN: 9789402176179
© Maria Elferink 2018

Overzicht van de Partner familie:

De Denver-tak:

John Denver – stamvader

Lisa Denver–Meredith – vrouw van John

Ed Denver – oudste zoon van John en Lisa, overleden in 2012

Tom Kingston – partner van Ed tot 2012, daarna gehuwd met Sigrid Thurvaldson, kraamverpleegster

Suzy Denver – dochter van John en Lisa, actrice

Nick Denver – jongste zoon van John en Lisa, tuinarchitect, gehuwd met Sophie

De Stacey-tak:

Don Stacey – stamvader

Letty Stacey-Lester – vrouw van Don

Emma Constable-Stacey – dochter van Don en Letty, gehuwd met Duncan Constable, chef-kok

Joe Stacey – zoon van Don en Letty, radiopresentator en DJ

Pleegkinderen van de Partners:

Tim Brooks – gehuwd met Maggie Matthews, overleden in 1986, daarna gehuwd met Patricia Vermeulen

Mary Brooks- gehuwd met Danny Thompson

Angie Thompson – dochter van Danny en Mary, bloemiste

INLEIDING

Don Stacey en John Denver zijn al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelen ze elkaar feilloos aan en weten ook hoe ze elkaar aan moeten vullen en versterken. Aan een mens in nood kunnen ze niet zomaar voorbij lopen, dus als de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vragen tegen hun vader, die hen uitbuit en mishandelt, nemen ze hen onder hun hoede. Ze voeden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maken van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek dragen ze op hen over. Na verloop van tijd vinden ze alle vier een geliefde en ze vormen samen een popgroep, die ze The Partners noemen. Ze blijven hun hele leven samenwonen en werken. Brengen hun muziek de wereld in en voeden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdragen. En hun kinderen nemen ook in hun volwassenheid die boodschap over. Ook zij kunnen een vraag om hulp niet negeren en gaan daar soms heel ver in.

Het was december 2011 en het vroom hard. Angie Thompson, de dochter van Danny en Mary, reed voorzichtig haar bestelbusje de binnenplaats achter haar winkeltje op. De keitjes waren met een dikke laag ijs bedekt en spekglad. Ze parkeerde bij de

achterdeur, naast de bus van haar buurman. Die was kennelijk ook net terug van zijn inkoop, want zijn nieuwe knecht was de kisten en dozen met groente en fruit aan het uitladen. Tot haar verbazing zag ze, dat de man gewoon in zijn T-shirt liep en geen jas droeg. Die is niet goed wijs, dacht ze, maar schonk er verder geen aandacht aan. Ze liep voorzichtig over de gladde stenen naar haar achterdeur en maakte hem open. Deed binnen het licht aan en liep weer terug naar de auto om haar eigen inkopen uit te laden. Ze was naar de bloemenveiling geweest. Angie had sinds enkele maanden een eigen winkeltje in het buurtwinkelcentrum aan de zuidkant van Guildford. Ze was er best trots op dat ze nu haar eigen zaak had. Ze had jarenlang in de bloemenzaak van een vriendin gewerkt, maar de vriendschap was wat bekoeld en de relatie was stroever geworden. Nu was ze eigen baas en dat beviel haar goed. Het was hard werken natuurlijk, want ze verdiende nog niet genoeg om er personeel op na te kunnen houden. Dus moest ze alles zelf doen. Ze maakte lange dagen, maar dat had ze er wel voor over. Ze opende de deur van haar busje en begon de bakken met bloemen uit te laden. Ze liep voorzichtig en droeg maar één bak tegelijk naar binnen. Ze was al een aantal keren heen en weer gelopen, toen het mis ging. Ze droeg een zware bak bolchrysanten toen ze uitgleed. Ze kwam lelijk op haar stuitje terecht. Ze kreunde en probeerde op de gladde stenen overeind te komen. De knecht van de groenteman boog zich over haar heen en stak haar zijn hand toe. Ze nam hem dankbaar aan en een sterke arm hielp haar overeind. Ze keek in het

vriendelijke gezicht van een zwarte man met blikkerend witte tanden.

Heb pijn, Miss? vroeg hij in gebrekkig Engels.

Dank u, het gaat wel, antwoordde ze dankbaar. En probeerde voorzichtig haar bloemen weer op te rapen. Ik u help ja? bood de jongeman aan.

Heel vriendelijk van u, zei Angie. Ze had haar gevallen bloemen verzameld en bracht ze naar binnen. Toen ze terug kwam bij de deur had de zwarte man haar bakken met bloemen al uit haar auto gehaald en bij de deur gezet. Ze hoefde ze alleen maar binnen te halen. Ze keek hem dankbaar aan en toen viel het haar op dat zijn armen bedekt waren met kippenvel en bijna grijs zagen in plaats van zwart.

Hebt u het niet koud zonder jas? vroeg ze bezorgd.

Hij keek haar niet begrijpend aan. Koud, zei ze en wees op zijn armen. Ze maakte een gebaar van bibberen en wreef over haar eigen armen.

Koud, ja, knikte hij en wreef ook over zijn armen, terwijl hij haar glimlachend aankeek.

Hebt u geen jas? vroeg ze en wees daarbij op haar eigen dikke winterjas.

Jas? Nee, heb niet, antwoordde de man en keek haar verontschuldigend aan.

Anthony, wat sta je te kletsen! riep haar buurman, de groenteman. Ik had gezegd, dat je de auto moest lossen.

Hij heeft mij even met mijn bloemen geholpen, zei Angie, omdat ik net was uitgegleden. Dat was heel vriendelijk van hem.

O, goedemorgen, Miss Thompson, zei de man, die Murray heette. Ik had u niet gezien. Breng nu mijn spullen naar binnen, Anthony, beet hij zijn knecht toe.

Die boog gehoorzaam zijn hoofd en begon de dozen met groente en fruit verder uit te laden.

Hebt u geen jas voor hem? vroeg Angie aan Murray. Hij heeft het vast steenkoud.

Hij had geen jas aan, vanmorgen, zei Murray. Ik heb hier geen extra jas. Bovendien is het niet mijn taak om voor zijn kleding te zorgen. Ik moet hem alleen laten werken. Hij moet een taakstraf doen, omdat hij gejat heeft.

O? zei Angie verbaasd. Ik dacht dat taakstraffen meestal schoonmaken of plantsoenen schoffelen was. Murray lachte. Meestal wel, ja. Maar kennelijk hebben ze daarin niet genoeg werk voor alle wetsovertreders. Taakstraffen worden nogal veel uitgedeeld tegenwoordig. Ik had me aangemeld, omdat ik steeds meer moeite kreeg met het sjouwwerk voor mijn zaak. Nu kan zo'n knaap dat mooi voor me doen. En het is nog gratis ook. Hij moet 100 uur voor me werken. Daarna krijg ik een andere. Ik moet naar binnen om hem te zeggen, wat hij waar moet neerzetten. Prettige dag verder, Miss Thompson.

Ja, ook goedendag, zei Angie peinzend.

Ze ging haar eigen spullen in haar winkel zetten, maar kon de man niet uit haar gedachten bannen. Hij had het duidelijk heel koud, maar had geen jas. Kennelijk interesseerde dat Murray niet, maar hij had haar geholpen en was vriendelijk geweest. Toch was hij kennelijk een dief. Het kwam haar ongerijmd voor. In haar denkwereld waren dieven misdadigers en die waren per definitie niet vriendelijk. En leden ook geen kou. Toch had ze het gevoel dat ze iets moest doen voor de man. Hij was groot en breed gebouwd, net als haar vader. Ze zou Pa om een oude jas kunnen

vragen. Ze dacht hier nog wat langer over na. Dieven kregen alleen een taakstraf als ze voor de eerste keer veroordeeld werden en dan nog alleen als de overtreding niet al te ernstig was geweest en er geen geweld was gebruikt. Kennelijk was de man arm, dat hij geen jas had. Ze wist natuurlijk niet wat hij had gestolen. Misschien was het maar een kleinigheid geweest. Of misschien was het wel eten geweest, wat hij gestolen had.

Je probeert verontschuldigen voor hem aan te dragen, Angie, sprak ze zichzelf streng toe. Alleen maar omdat hij aardig tegen je is geweest. Houd daar nou gewoon mee op. De man is een dief en daarmee uit.

Maar ze kon hem toch niet uit haar hoofd zetten en 's avonds reed ze naar Partner House om haar vader om een oude jas te vragen. Danny keek vreemd op bij haar vraag en wilde natuurlijk weten, wat ze met een oude jas van hem van plan was.

Aan een man geven, die helemaal geen jas heeft. En hij moet buiten werken en heeft het koud, antwoordde ze.

Zo, zo. En wat is dat dan voor een man, wilde Danny weten.

Een tijdelijke knecht van mijn buurman; de groenteman op het winkelcentrum.

Danny keek zijn dochter onderzoekend aan. Vertel eens verder, nodigde hij uit. Er is vast meer.

Angie aarzelde, maar vertelde toch van de taakstraf.

Dus hij is een dief, concludeerde Danny, maar omdat hij je geholpen heeft, wil je iets terug doen.

Ja, gaf ze toe.

Oké, zei Danny. Ik heb wel een oude jas, die hij mag hebben. Maar pas op, meisje; raak niet teveel bij hem betrokken. Je weet verder geen achtergronden van deze man en ik wil niet dat hij misbruik van je goedheid gaat maken. Wees verstandig en houd afstand.

Ja Pa, dat zal ik doen. Bedankt.

De volgende dag hoefde ze zelf geen inkopen te doen, maar ze zag dat Anthony wel weer de wagen van de groenteman aan het lossen was. Ze liep met de jas naar buiten en sprak hem aan.

Hallo, Anthony, ik heb een jas voor je geregeld. Pas hem eens.

Ze hield hem de jas voor en hij keek haar verbaasd aan.

Voor mij?

Ja, deze is voor jou. Omdat je me gisteren geholpen hebt. Trek maar aan. Het is veel te koud om zonder jas buiten te zijn.

Aarzelend pakte Anthony de jas en trok hem aan. Hij paste redelijk goed. Hij was wel oud, maar zeker nog niet versleten. Dankbaar lachte Anthony zijn flitsende tanden bloot en maakte een buiging voor haar.

Dank u wel, Miss ..

Angie. Angie Thompson heet ik.

Anthony Castello mijn naam, zei hij en reikte haar de hand.

Angie aarzelde heel even, maar stak toen ook haar hand uit.

Veel plezier met je jas, zei ze. Knikte hem vriendelijk toe en draaide zich toen resoluut om en ging naar binnen. Anthony ging verder met zijn werk.

In de volgende dagen zag ze hem elke dag aan het werk. Als ze zelf inkopen had gedaan en die moest uitladen, hielp hij haar ongevraagd. Verdeelde zijn tijd tussen zijn eigen werk en het uitladen van haar spullen zodanig, dat Murray het niet merkte. Ze bedankte hem telkens hartelijk en hij schonk haar zijn flitsende glimlach. Maar na een paar weken was hij weg. Kennelijk zat zijn straf er op. Murray kreeg er een veel norsere knaap voor terug, die met een zuur gezicht zijn werk deed en haar natuurlijk niet hielp. Ze zette Anthony Castello uit haar hoofd en het leven ging gewoon door.

In februari, op een koude mistige zondag, was Angie naar Londen gegaan om wat kleding en andere spulletjes voor zichzelf te kopen. Ze liep in de buurt van Covent Garden, toen er om de hoek van de straat een man aan kwam rennen, die tegen haar opbotste. Ze viel bijna, maar hij reageerde snel en hield haar arm vast voor ze de grond raakte.

Sorry, Miss, zei hij en wilde zich gelijk weer omdraaien om verder te lopen, toen ze hem herkende.

Anthony! riep ze verbaasd. Wat doe jij hier?

Hij draaide zich om en keek haar aan.

Miss Angie? zei hij verbaasd. U mij nog kennen?

Natuurlijk ken ik je nog. Wat is er aan de hand, Anthony? vroeg ze toen ze zijn schichtige blik zag, die op de straat achter haar gericht was.

Niets, zei hij met een snelle glimlach. Maar hij liep een paar stappen verder, zodat hij vanuit de straat niet meer in beeld was.

Heb je haast? vroeg Angie onschuldig.

Eh, ja. Haast. Moet verder. Dag Miss Angie.

Hij stak nog even een hand op en liep snel weg. Angie vermoedde dat hij net iets gestolen had en op de vlucht was, maar zeker wist ze dat natuurlijk niet. Maar zijn schichtige blik en gejaagde manier van doen, spraken boekdelen. Ze keek om zich heen, maar kennelijk zat er niemand direct achter hem aan. En hij was verdwenen, dus kon ze er verder niets mee. Ze vervolgde haar weg en deed haar inkopen. Het liep al tegen zessen en ze was op weg naar de parkeergarage waar haar auto stond, toen ze hem weer zag. Hij stond in een portiek en leunde tegen een gesloten winkeldeur. Hij stopte net een stuk brood in zijn mond, toen ze op hem af stapte.

Hallo Anthony, begroette ze hem.

Miss Angie! riep hij uit, met een mond vol brood.

Waarom hang je in een portiek rond, Anthony? vroeg ze. Heb je geen andere plek om te eten?

Ik, eh. Is warm hier. Hij wees naar de grond. Komt uit rooster.

Ze keek. Kennelijk zat er een verwarmingskelder onder de grond van de portiek. Hij stond op een rooster, waar warme lucht door omhoog kwam.

Ben je dakloos?

Hij keek haar niet begrijpend aan.

Heb je geen woonhuis?

Huis? Nee, heb niet.

Maar je hebt wel geld voor brood? vroeg ze.

Hij keek haar schuldbewust aan, maar zei niets.

Heb je vanmiddag wat gestolen, Anthony? vroeg Angie. Ze probeerde haar stem zo vriendelijk mogelijk te laten klinken. Om wat brood te kopen?

Hij keek naar de grond. Moet toch af en toe eten, zei hij verontschuldigend.

Natuurlijk moet je af en toe eten, gaf ze toe. Maar stelen mag niet, Anthony, dat weet je. Heb je geen betaald werk?

Hij schudde zijn hoofd. Werk niet vinden. Overal weggestuurd. Moet toch eten.

Ze knikte begrijpend en dacht na.

U vriendelijk, Miss Angie. U mij niet verraden aan politie? vroeg hij smekend.

Ik heb niet gezien dat je iets verkeerd deed, Anthony. Dus kan ik ook niets verraden, wel? Ze glimlachte vriendelijk naar hem en hij schonk haar zijn stralende lach met de blikkerende witte tanden.

U heel vriendelijk, Miss Angie.

Ja, dat kan wel zijn, maar ik denk dat je meer gebaat bent bij werk. Dan hoeft je niet te stelen.

Als ik vind werk, dat geld geeft. Dan ik niet stelen, verzekerde hij haar. Alleen stelen voor eten.

Ze knikte begrijpend. Ik zal nadenken, beloofde ze. Misschien weet ik werk voor je. Als dat lukt, waar kan ik je dan vinden? Hier?

U heel lieve vrouw. Ik meestal hier in buurt. Soms portiek hier of in Underground.

Goed, zei ze. Ik zal iets proberen, maar ik weet niet of het lukt. Maar je moet ook zelf werk proberen te vinden. Stelen lost niets op, werk wel. Oké?

Ja, ik proberen. Echt waar. Hij stak zijn hand uit. U heel vriendelijk.

Ze schudde hem de hand. Goed. Ik zal mijn best doen. Tot ziens, Anthony.

Ze liep weg en zocht haar auto op. Onderweg naar huis dacht ze diep na, hoe ze werk voor de man zou kunnen vinden. Ze geloofde dat hij best van goede wil was, maar alleen in een moeilijke situatie was beland,

waar hij zonder hulp niet uit kon komen. Maar voor zo'n jonge sterke vent moest toch werk te vinden zijn. Ze dacht er een paar dagen over na en besloot toen haar neef Nick te bellen. Nick was de jongste zoon van John en Lisa Denver. Hij was tuinarchitect van beroep en had daarnaast een hoveniersbedrijf in Brighton. Daar zou vast veel zwaar werk bij komen kijken. Als ze Nick zover kon krijgen, dat hij Anthony een baan gaf, zou dat heel mooi zijn. Ze belde:

Hallo Nick, met Angie.

Hoi Angie. Hoe gaat het met je? En met je winkeltje?

Goed. Prima. Met de winkel ook. En met jullie en je bedrijf?

Gaat lekker. Ik ga zelfs uitbreiden. Ik open volgende week een tuincentrum hier in Brighton.

Kijk eens aan. Dat is geweldig. En heb je daar al personeel genoeg voor?

Ik heb wat mensen aangenomen en degenen die bij het hoveniersbedrijf niet direct een opdracht hebben, kunnen ook voor het tuincentrum werken. Hoezo?

Wel, ik probeer een jonge sterke knaap te helpen, die op zoek is naar eerlijk werk.

Nick dacht even na over deze opmerking.

Bedoel je, dat hij nu oneerlijk werk heeft?

Nee, ik bedoel dat hij nu geen werk heeft en af en toe moet stelen om eten te kunnen kopen.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet erg happig ben op zulk soort mensen, Angie. Waar ken je die vent van?

Hij moest een taakstraf uitdienen van 100 uur bij mijn buurman op het winkelcentrum. Dozen sjouwen en dat soort werk. Dat was in december en het vroor en was spekglad. De man liep in zijn T-shirt buiten, want hij had geen jas. Ik gleed uit op de gladde steentjes

en hij raapte me op. Heeft toen mijn bloembakken voor me gesjouwd. Ik heb een oude jas van mijn vader losgepraat en als dank heeft hij de rest van zijn tijd elke dag mijn bakken gesjouwd. Na een paar weken zat zijn straf er op en was hij weg. Vorige week kwam ik hem in Londen tegen en ik merkte dat hij nog steeds af en toe steelt om aan eten te kunnen komen. Hij is dakloos en kan geen werk vinden. Hij heeft me beloofd, dat als hij werk heeft, hij niet meer zal stelen. Toen dacht ik dat jij misschien een baantje voor hem zou kunnen hebben. Als je daartoe bereid bent, tenminste.

Tja, dat vind ik moeilijk, Angie.

Dat begrijp ik, maar ik wil je toch vragen om hem een kans te geven. Zonder hulp, denk ik dat hij af zal glijden. Wij hebben toch altijd geleerd dat elk mens een tweede kans moet krijgen, als hij iets verkeerd heeft gedaan en beterschap beloofd.

Jawel, dat is wel zo, gaf Nick aarzelend toe. Nou goed dan, stuur hem maar. Hoe heet hij?

Anthony Castello. Hij is pikzwart. Ik denk dat hij uit de Caraïben komt. Praat een beetje houtje-touwtje Engels. Ik zal hem nog wel uithoren over zijn achtergrond.

Hm. Nou goed, vooruit maar. Zeg hem dat hij maandagmorgen om negen uur hier moet zijn. Mijn tuincentrum ligt net 500 meter van mijn huis.

Hij zal er zijn, Nick. En bedankt hè.

Ja. Ik hoop dat ik hier geen spijt van krijg. Tot kijk, Angie.

Angie belde af en was opgetogen. Nick was toch een schat, dat hij het wilde proberen.

De volgende dag reed ze vanuit haar zaak 's avonds naar Londen en parkeerde in een parkeergarage zo dicht mogelijk bij de portiek, waar ze Anthony de laatste maal had gesproken. Ze liep naar de plek, maar zag hem niet. Ze zocht het dichtstbijzijnde station van de ondergrondse, maar ook daar vond ze hem niet. Ze liep weer naar boven en keek rond. Liep weer in de richting van de portiek en toen zag ze hem. Anthony!

Hij keek gelijk op en kwam naar haar toe.

Hallo, Miss Angie. Gaat goed met u?

Ja hoor. En met jou? Heb je al werk gevonden?

Nee, is niet gelukt. Heb in restaurants gevraagd voor afwassen, maar niks. In haven ook gevraagd, maar ook niks werk.

Ik weet een baantje in een tuincentrum in Brighton voor je. Als je dat wat lijkt.

Tuincentrum? Wat is dat?

Een soort hele grote winkel, waar ze alles verkopen wat mensen voor hun tuinen nodig hebben. Gereedschap, planten, aarde, zand, stenen. Al dat soort spullen. En het is niet in Londen, maar in Brighton. Dat ligt in het zuiden, aan de kust.

Is daar wel werk voor mij?

Het bedrijf is van mijn neef, Nick Denver. Ik heb hem gebeld. Hij wil je een kans geven, als je belooft dat je eerlijk zult zijn. Dus niet meer stelen.

Hij weten, dat ik heb gestolen?

Ja, dat moest ik hem wel vertellen. Wij zijn altijd eerlijk tegen elkaar. Nick hecht daar grote waarde aan.

En hij mij toch in dienst nemen?

Hij wil het wel met je proberen, zegt hij. Denk je dat je dat kunt waar maken, Anthony? Nooit meer stelen.

Hij keek Angie ernstig aan. U hebt best voor mij gedaan, Miss Angie. Ik dankbaar. Ik u niet willen teleurstellen. Ik beloven u en neef, dat ik niet zullen stelen.

Mooi zo. Daar houd ik je aan. Maar je moet daar maandagochtend om negen uur zijn. Ik zal je erheen brengen. Maar omdat het nogal ver hier vandaan is, haal ik je hier zondagmiddag al op. Je kunt bij mijn ouders overnachten en dan gaan we maandagmorgen heel vroeg op weg naar Brighton. Akkoord?

Akkoord, Miss Angie. Ik heel dankbaar.

Mooi. Ik zal je nu de plek wijzen waar ik je zondagmiddag wil oppikken met de auto. Loop even mee.

Ze wees hem de oprit naar de parkeergarage.

Ik wil dat je hier zondagmiddag om drie uur klaar staat. Ik kan op deze plaats niet lang op je blijven wachten. Dus als je er niet bent, rijd ik weg en gaat het hele verhaal niet door. Begrijp je dat?

Ik begrijp, Miss Angie. Ik zal hier zijn. Om drie uur.

Goed. Heb je geld genoeg om tot zondag eten te kopen?

Hij graaide in zijn broekzak en haalde er wat muntgeld uit. Hij liet haar zien wat hij nog had. Ze haalde twee briefjes van vijf uit haar portemonnee. Hier. Meer kan ik niet missen op dit moment. Je zult het ermee moeten redden tot zondag.

Dank u, Miss Angie. Dat lukt wel. Ik heb niet zoveel nodig. Hoef niet stelen meer.

Goed zo. Tot zondag, Anthony.

Ze liep de parkeergarage in en haalde haar auto op. Toen ze naar buiten reed, stond hij nog bij de oprit. Ze

toeterde en zwaaide naar hem. Hij zwaaide terug en schonk haar nog zijn bekende flitsende lach. Toen draaide ze de hoek om en was hij weg.

's Avonds thuis bedacht ze, dat het handig zou zijn om haar ouders even voor te bereiden op de komst van Anthony, komende zondag. Ze had hen nodig om hem een beetje uit te horen en als ze wisten met wat voor man ze aan zou komen zetten, was dat gemakkelijker. Ze belde.

Hallo Pap, met Angie. Zijn jullie thuis zondag?

Zondag? Jawel, we hadden nog geen plannen voor het weekend. Wou je thuis komen?

Jawel, en ik neem iemand mee.

O, zo, ik ben benieuwd.

Het is niet wat je denkt, Pap. Ik heb geen vriend of zo. Kun je je nog herinneren, dat ik een paar maanden geleden een jas van je heb gekregen, om aan een man te geven, die in zijn T-shirt buiten aan het werk was?

Dat herinner ik me nog, ja. Je gaat me toch niet vertellen, dat

Die man is het, ja. Ik heb hem laatst in Londen weer ontmoet. Ik heb een baantje voor hem geregeld bij Nick zijn nieuwe tuincentrum in Brighton. Ik ga hem zondagmiddag in Londen ophalen en dan wil ik hem meenemen naar Partner House om hem gezamenlijk een beetje uit te horen, voor ik hem maandag op Nick loslaat. Dat zal ons met vereende krachten wel lukken, toch?

Danny moest lachen. Je bent een slimme meid, Angie. We zullen deze knaap wel even knippen en scheren. Wat weet je tot nu toe al van hem?

Angie vertelde wat ze van Anthony wist, wat niet al te veel was.

Goed. Als hij dakloos is, zal hij wel een wasbeurt kunnen gebruiken voor je hem meeneemt naar Nick. Als hij zo dankbaar is als hij zegt, mag hij in ruil zijn levensgeschiedenis vertellen. Ik ben daar heel benieuwd naar, eerlijk gezegd.

Ik ook wel, lachte Angie. Ik zie jullie zondagmiddag. Groetjes aan Mam.

Zondagmiddag stond Anthony inderdaad keurig op tijd klaar op de afgesproken plek. Toen Angie aan kwam rijden, toeterde ze en deed het portier open. Hij stapte snel in en ze reed gelijk door.

Hallo, Anthony, zei ze.

Hallo, Miss Angie, lachte hij. Ik blij u gekomen bent.

Dat hadden we toch afgesproken?

Jawel. Ik dankbaar. U houdt woord. Ik ook zal doen.

Mooi zo. Dan zal het allemaal wel goed komen.

Waar gaan wij nu naar toe, Miss Angie?

We gaan naar het huis van mijn ouders. Die wonen even buiten Guildford. Daar kun je een bad nemen en we zullen je kleren wassen. Als je aan een nieuwe baan begint, kun je beter schoon zijn. Dat maakt een betere indruk.

U goed mens, Miss Angie. Weten ouders van mij?

Ze weten evenveel van je als ik. Wat dus niet zoveel is.

En zij mij toch ontvangen in hun huis?

Jawel. Ik heb beloofd, dat je je netjes zult gedragen. Stel me niet teleur, Anthony.

Ik zal u nooit teleur stellen, Miss Angie. Wij uitdrukking hebben: hond likt hand die streelt en bijt hand die slaat. U bent hand die streelt.

Ze glimlachte. Ik reken op je.

Een uurtje later reden ze de oprit naar Partner House op. Anthony keek zijn ogen uit naar de mooie omgeving. Hoewel het nog winter was, waren er veel groenblijvende struiken, die kleur aan de tuin gaven. Alles zag er prima onderhouden uit. Angie nam Anthony mee naar het huis van haar ouders en stelde hem aan hen voor. Hij kreeg een kop thee aangeboden, die hij dankbaar aanvaardde. Toen zei Mary:

Het lijkt me het beste, als je nu eerst een bad neemt, Anthony. Dan kunnen we je kleren wassen. Angie, ik heb in de logeerkamer schone kleren neergelegd. Wijs Anthony even waar hij alles kan vinden.

Angie nam Anthony mee naar boven en wees hem de logeerkamer en de badkamer.

Leg je vuile kleren maar voor de deur op de gang. Die pak ik zo wel mee om te wassen. Dan kun je ze morgen weer meenemen en heb je een verschuiving voor komende week. Als je klaar bent met het bad, kom je maar weer naar de woonkamer. Tot straks.

Goed. Dank u wel, Miss Angie.

Anthony genoot van de luxe van een warm bad en schrobde zichzelf goed schoon. Hij trok de kleren aan die klaar lagen. Ze waren duidelijk niet nieuw, maar zagen er nog heel behoorlijk uit. Toen hij beneden kwam, bood Danny hem een borrel aan.

Als u vruchtensap hebt of cola, dan graag, meneer.

Drink je geen alcohol?

Gewoonlijk niet, meneer.

Mooi. Wij zouden graag je levensverhaal horen, Anthony. Wil je ons wat over jezelf vertellen?

De jongeman keek Danny onderzoekend aan. U mij geven bad en schone kleren en willen mooi verhaal voor terug.

Wij willen geen mooi verhaal, Anthony. Wij willen een waar verhaal, zei Danny scherp.

Anthony knikte. Hebt u recht op. Ik zal vertellen. Ik kom van Jamaica. Mijn vader werkte op banaan plantage voor rijke man. Wij niet rijk. Mijn moeder en broer en ik, wij ook werken op plantage. Vorig jaar kwam grote storm over Jamaica. Veel bomen kapot door de storm. Mijn vader dood en broer ook. Na storm op de plantage veel minder werk. Moeder kreeg geen werk meer. Ik eerst wel, maar later ook niet meer. Veel mensen zonder werk. Ik naar Kingston gegaan. Is de hoofdstad. Hoopte daar op werk vinden. Maar lukte niet. Ook daar veel mensen zoals ik, zonder werk. Ik sprak man, die zei dat in Engeland werk was in haven. Ik moest wel zelf ticket betalen en hem betalen voor bemiddeling. Ik laatste spullen van mijn vader verkocht en hem betaald. Toen ik in Engeland aankwam, nam man mij mee naar groot huis. Was niet bij de haven. Ik moest paspoort afgeven, want hij moest werkvergunning regelen. Maar ik heb niet gewerkt in de haven. Ik moest in dat huis blijven. Er woonden allemaal zwarte mensen, zoals ik. Wij moesten klanten tevreden stellen. Waren blanke mannen en soms ook vrouwen. Was...naar om moeten broek laten zakken en knielen voor blanke man. Hij zijn pik in mij steken. Is....

Hij zocht naar het juiste woord. Vernederend, hielp Danny. Hij voelde de pijn van de jonge man, die hij zelf vroeger ook gevoeld had.

Vnederend, ja. Dat is het. Maar ook blanke vrouwen, die wilden dat ik pik in hen stak. Is ook niet goed. Niet zoals bedoeld is. Ik wilde dat allemaal niet doen, maar moest wel. Anders kreeg slaag en trappen. Maar ik kon niet weg zonder paspoort. Ik heb baas toen gedwongen om paspoort terug te geven.

Hoe heb je dat gedaan? vroeg Danny zacht.

Ik heb in bar mesje gepikt. Ik hem bedreigen. Hij lachen om klein mesje. Maar was erg scherp. Ik snee gemaakt in zijn hals. Toen gaf hij mijn paspoort wel.

Heb je hem gedood?

Anthony glimlachte. Hij dacht, dat ik zou doen. Maar nee. Wond niet diep, wel veel bloed. Wilde alleen paspoort. Maar ik had geen geld. Heb toen reis gemaakt met trein, zonder kaartje. Toen controleur kwam, ik uit trein gesprongen. Was bij stad Guildford. Ik daar werk gezocht. Op markt, ik sjouwen met dozen en kramen en krijgen beetje geld en gratis fruit van groenteman. Aardige man. Maar werd kouder en ik had geen huis om te slapen. Toen werd nog kouder en er was geen markt. Moest toch eten, dus stal eten uit supermarkt. Maar werd gepakt en opgesloten in politiebureau. Rechter mij straf geven. 100 uur werken, zonder geld krijgen. Moest voor groenteman Murray werken. Heb toen Miss Angie ontmoet. Zij vriendelijk. Zij mij geven warme jas. Was van u, vader, denk ik?

Dat was mijn jas, ja, beaamde Danny.

Was heel vriendelijk. Ik daarvoor bedanken, door Miss Angie helpen met bakken bloemen. Maar toen was

straf voorbij en moest weg. Ik naar Londen gegaan om proberen ander werk te vinden, dat wel geld geeft. Lukte paar maal, maar steeds na paar weken weer voorbij. Toen vond Miss Angie mij in portiek. Zij nog steeds heel vriendelijk door mij willen helpen met werk bij neef.

Toen Anthony uitverteld was, moest Danny even slikken en zijn keel schrapen.

Dat was inderdaad geen mooi verhaal, Tony, maar ik denk wel een waar verhaal. Ik hoop dat je het bij Nick goed zult doen. Nick is een eerlijke vent, die je niet te kort zal doen. Hij zal je betalen wat je voor hem waard bent. En hij zal geen misbruik van je maken. Daar kun je op rekenen.

Ik dankbaar voor goede zorgen van u allemaal. Ik zal hard werken voor neef Nick.

Mooi zo. Laten we dan nu maar eens gaan eten. Dat doen we altijd in het grote centrale huis met alle families, die hier wonen bij elkaar. Je kunt gewoon aanschuiven. Ik zal je voorstellen als een vriend van Angie, die vanaf morgen voor Nick gaat werken. Niemand zal je vervelende vragen stellen.

De maaltijd was ongedwongen, als altijd. Anthony at met smaak en genoot van het heerlijke voedsel. Maar hij voelde zich geobserveerd door een man met golvend zwart haar en een baard en snor. Na het eten kwam de man naast hem zitten en stelde zich voor als de vader van Nick.

Je gaat morgen voor mijn zoon aan het werk, heb ik gehoord.

Ja. Is heel vriendelijk van hem, hij mij werk willen geven.

Waar ken je Nick van?

Ik ken hem niet. Miss Angie heeft hem gevraagd en hij mij kans willen geven om goed werk te doen, dat geld verdient.

Aha, dus je zat zonder werk.

Ja. Ik van alles geprobeerd. Eerst in Guildford. Later in Londen. Kan niet vinden werk. Miss Angie heeft gebeld met neef Nick. Hij mensen nodig voor nieuw tuincentrum. Ik ben sterk. Ik zal hard werken voor neef Nick.

Mooi zo. Daar zal Nick blij mee zijn. Het is vaak moeilijk om eerlijk personeel te vinden. Als je je best doet, zal hij tevreden zijn en je eerlijk betalen.

Daar zal ik heel blij mee zijn.

John glimlachte vriendelijk naar hem en ging met iemand anders praten. Angie kwam bij hem zitten en ze babbelden nog wat. Maar ze moesten de volgende dag vroeg weg, dus ze gingen op tijd naar bed. Angie liep met hem naar boven en zei welterusten bij zijn slaapkamerdeur.

De volgende morgen arriveerden ze ruim op tijd bij Nick 's huis in Brighton. Nick deed zelf open.

Hallo Angie. Ben je de man zelf komen brengen? Wat gedienstig.

Hallo Nick. Ja, dat was het meest praktisch. En ik wilde dat nieuwe bedrijf van je wel eens zien. Maar ik zal hem even voorstellen. Dit is Anthony Castello.

Nick stak zijn hand uit. Hallo, ik ben Nick Denver. Welkom. Loop even mee. We hebben nog wat tijd over om wat papieren in orde te maken. Heb je een werkvergunning, Anthony?

Nee. Sorry. Heb niet.

Geeft niet. Dat regel ik wel. Heb je je paspoort bij je?

Jawel. Hebt u dat nodig?

Er moet een kopie mee met de aanvraag voor je vergunning. Geef maar even, dan regel ik dat gelijk.

Anthony gaf hem aarzelend zijn paspoort. Bang het kostbare boekje weer kwijt te raken. Maar Nick gaf het hem meteen terug, nadat hij een paar kopieën gemaakt had.

Dus je komt van Jamaica. Dan zal een vergunning niet veel problemen geven. Hoort min of meer nog bij Engeland.

Angie vroeg: Heb je hier in de buurt onderdak voor Tony, Nick? Hij zal ook ergens moeten slapen.

Jawel. Ik heb contacten met een pension hier vlakbij. Daar zitten wel vaker mensen van mij, die voor het hoveniersbedrijf werken en van verder weg komen. Dat regel ik wel. Geen probleem. Je kunt er eten en slapen. Ik heb een vast bedrag met ze afgesproken, dat ik inhoud op je salaris. Je hoeft niets zelf af te rekenen.

Dank u wel voor mij gunnen werk en u voor onderdak wil zorgen. Ik heel erg mijn best voor u zal doen.

Dat is goed om te horen, vond Nick. Maar ik wil je graag ook nog iets ander horen zeggen.

Hij keek Anthony strak aan. Die wist meteen wat Nick bedoelde.

Ik u beloven, dat ik niet zal stelen. Niet van u of van iemand anders.

Goed, daar zal ik je aan houden. Als je hard werkt, zal ik een goede baas zijn. Ik betaal je voor een maand werk en na aftrek van belasting en je bijdrage voor het pension, 200 pond. Akkoord?

Anthony zette grote ogen op bij wat hem een heel hoog bedrag leek.

Ja, zeker akkoord, meneer Nick.

Mooi. Ik zal mijn secretaresse de papieren in orde laten maken. We moeten nu naar het tuincentrum. Er is een hoop werk te doen. Kom mee.

Ik kom straks wel even kijken, Nick, zei Angie. Ik ga eerst even bij Sophie langs.

Goed. Ik zie je straks nog wel.

Angie reikte Anthony de hand. Succes Tony. Laat nog eens wat van je horen.

Dat zal ik zeker doen, Miss Angie. En nogmaals heel erg bedankt voor alles.

De mannen gingen aan het werk. Het werd een drukke tijd voor Anthony, die al snel door iedereen Tony genoemd werd. Het tuincentrum draaide goed, maar naarmate het voorjaar goed op gang kwam, werd het voor Nick 's hoveniersbedrijf ook drukker. Hij nam meer mensen aan, naast enkele vaste medewerkers die al jaren voor hem werkten. Omdat hij sterk was en nooit klaagde over het zware werk, liet Nick Tony met het hoveniersbedrijf meewerken om het echte sjouwwerk te doen.

Op een dag waren ze met een tuin voor een particulier in Brighton bezig. Er was veel graaf en spitwerk bij nodig, dus Nick had Tony meegestuurd met zijn vaste voorman Wil Warden en zijn assistent Bob Jones, meestal Jonesy genoemd. Nick was in aanvang mee gegaan om de zaak op de rit te zetten en met de bewoner, Mr. Moreton, nog wat details door te spreken. Die bleek toch wat andere planten in zijn tuin te willen, dan eerst was afgesproken. Daarom laadde Nick de afgekeurde planten in de wagen en ging ermee weg om andere te halen. De drie mannen gingen aan het werk om de oude grond af te graven.

Na een paar uur kwam Nick terug en sprak met Moreton. Maar die had slecht nieuws.

Mr. Denver, ik kwam net tot de ontdekking dat mijn portefeuille uit de binnenzak van mijn jasje is verdwenen. Het hing hier aan de kapstok in de hal. Alle drie uw mannen zijn binnen geweest om iets te drinken en naar het toilet te gaan. Ik weet niet wie het gedaan heeft, maar het moet één van hen zijn. Wat gaat u daaraan doen?

Nick was geschokt. Dit had hij nog niet eerder meegemaakt. Hij riep de drie mannen binnen en sloot de deur. Hij keek peinzend van de één naar de ander en zei:

De portefeuille van meneer Moreton is verdwenen. We denken dat één van jullie hem gestolen heeft.

Hij keek weer van de één naar de ander om hun reactie te peilen. Tony keek benauwd, want hij voelde wat er ging komen.

Tony, zei Nick, maak je zakken leeg.

Ik heb niets gestolen, meneer Nick, weerstreefde Tony.

Dan heb je niets te vrezen. Maak je zakken leeg.

Met enige tegenzin gehoorzaamde Tony. Hij had niets bijzonders bij zich.

Jullie twee ook, beval Nick de anderen. Zakken leeg maken.

Met een brutale blik gehoorzaamde Jonesy. Wil volgde zijn voorbeeld. Ze hadden niets bij zich wat niet verklaarbaar was. Nick keek broedend voor zich uit. De dief moest het op zijn lichaam dragen. Dat kon niet anders. Hij was met de auto weg geweest. Ze waren alleen met hun scheppen en spaden in de tuin geweest. Daar kon niets liggen. Hij nam een besluit.

De enige plek waar het kan zitten, is in zijn broek. We zijn hier met mannen onder elkaar. Tony, laat je broek zakken.

Tony keek hem gekweld aan. Dat niet eerlijk, meneer Nick, protesteerde hij. Ik heb niets verkeerd gedaan.

Laat je broek zakken, Tony, herhaalde Nick. Anders moet ik je fouilleren. Heb je dat liever?

Tony was boos en gekwetst. Maar hield de eer aan zichzelf. Hij maakte zijn broek los en liet hem zakken. Niets.

Goed, zei Nick. Kleed je maar weer aan. Jouw beurt, Jonesy.

Nee, zei Jones. Ik pik dit niet. U kunt me niet dwingen. En fouilleren mag alleen de politie. Daar hebt u geen recht toe.

Stel je niet aan, Jones, zei Nick. Laat je broek zakken. Nee, ik verdom het, zei Jones. Hij draaide zich om en wilde weglopen. Maar Tony had zich, toen hij weer aangekleed was, teruggetrokken richting de deur. Na Jones weigering voelde hij wat er komen ging. Hij versperde Jones de weg naar buiten. Die raakte in paniek en trok zijn mes uit zijn zak. Tony hief zijn arm om het mes af te weren. Hij kreeg een lange jaap over zijn onderarm. Toen had Nick Jones te pakken. Hij draaide hem de arm op de rug en drukte hem op de vloer.

Will, jij had een paar trekbanden in je zak. Hier ermee. Snel boeide hij Jones de handen op de rug. Bel de politie, zei hij tegen Moreton, die meteen naar de telefoon liep. Nick keek op naar Tony.

Je bloedt.

Het is maar een schram. Het stelt niets voor.

Moreton kwam er bij. Dat mes was vuil. Ik kan die wond beter ontsmetten en verbinden. Wacht maar even. Een paar minuten later maakte hij Tony 's arm schoon en verbond hem. Hij was net klaar toen de politie al arriveerde. Moreton legde uit wat er gebeurd was.

Nick merkte op: Toen ik hem boeide, voelde ik iets op zijn rug zitten. Volgens mij is dat de portefeuille van meneer hier.

De agent onderzocht de geboeide Jones en trok de portefeuille tevoorschijn. Moreton was tevreden en Jones werd afgevoerd. Nick en zijn mannen werd verzocht, later die dag naar het bureau te komen om hun verklaring af te leggen. Daarna konden ze weer aan het werk om de klus verder af te maken. Tegen vieren waren ze klaar en Nick stuurde Will en Tony naar huis om zich te wassen. Ze woonden in dezelfde straat. Nick zou ze over een uur ophalen om naar het politiebureau te gaan.

Tony was zich nog aan het aankleden na een snelle douche, toen er op zijn deur geklopt werd en Nick binnen kwam.

Gaan we al naar politie? vroeg Tony verbaasd. Ik ben bijna klaar.

We gaan straks, zei Nick. Ik ben wat eerder gekomen, want ik wil je iets zeggen.

Oh? Tony keek verbaasd naar zijn baas.

Ik wil mijn excuses maken voor mijn gedrag van vanmorgen. Het was gebaseerd op een vooroordeel. Ik dacht echt dat jij de dief was. Dat was onterecht, zoals is gebleken. Ik heb je gekwetst en beledigd. Dat spijt me. Het was ook onnodig. Ik had het anders aan moeten pakken. Mijn excuses daarvoor.